

990204-1

O čem svědčí ten divný rozruch kolem komise pro církevní otázky? Katolíci se svou vinou dostávají do divného světla. Předně se ukazují, že nevědí, co to je demokracie, anebo že prostě nejsou demokraty. Jednou se stalo, že komunisté představují jednu z parlamentních stran, a trvá to už téměř deset let. Lidé byli po řadu let krmeni falešnými hesly, že skutečně demokratické jsou jen pravicové strany, a komunisté z padesátých let, reformní komunisté ze šedesátých let, normalizátoři s let sedmdesátých a osmdesátých, a dokonce sociální demokraté, ti všichni byli shrnuti do jednoho pytle a prohlašováni z demokratického hlediska za nespolehlivé, ne-li nepřátelské pro skutečně demokratický vývoj společnosti. Vzdělanci by se však neměli nechat takovými hesly mást a zaslepovat. Pokud měl někdo námitky proti připuštění komunistů k volbám do parlamentu atd. , pak měl možnost proti tomu protestovat po celou tu dobu. Nevím, čím se kauza vztahu mezi státem a církvemi liší od jiných: pokud mohli komunisté spolurozhodovat o mnoha jiných zákonech, proč by měli z této věci být vyřazováni? Vždyť nakonec budou o tom přece také hlasovat! Dále: nevím, čím se zásadně k horšímu liší jednání poradní komise, v níž sedí také komunisti, od jednání kněží i biskupů atd. s církevními tajemníky atd. za minulé éry. Rozdíl je jen v tom, že tenkrát to odmítnout bylo nebezpečné, dnes je laciné se stavět jako hrdina. V demokracii je to už tak, že je třeba občas jednat i s odpůrci a protivníky. Kdo to odmítá, nedorostl ještě v demokrata. – Ale je tu ještě jiná stránka věci. Katolická církev je největším společenstvím, které u nás reprezentuje křesťanství. A tady je ten velký malér: jak může křesťan odmítnout s někým mluvit? Jak se může křesťan do takové míry rozejít s Ježíšem, který nabádá, abychom milovali nepřátele? Jak se může křesťan bez skrupulí domáhat vlastnictví, bohatství a statků, když Ježíš říká, že bohatému je nesnadno vejít do božího království, a když bohatému mládenci doporučuje, aby prodal své statky a rozdal chudým? Nechápu, jak právě v tomto bodě mohla Ekumenická rada církví projevit solidaritu s katolíky – už také nevědí, co chce Ježíš a jakého ducha mají být křesťané? A také nemají smysl pro demokratičnost a demokratické návyky?

(Písek, 990204-1.)